

paa, naar han sidder saadan og stirrer rundt paa os allesammen uden at sige noget.«

Han tænkte paa sit eget Barndomshjem. Han saa' for sig Dagligstuen derhjemme, saaledes som den stod tydeligst for hans Erindring: i de lange Vinteraftener, naar den enlige Lampe brændte mat paa Bordet foran Hestehaarssofaen, og Faderen sad og halvslumrede i den stivryggede Lænestol med sin grønne Papskærm for Øjnene, mens Signe og de mindre Søstre krummede sig over Syarbejdet og stadig løftede Blikket fra de tykke, røde Hænder op til Uret paa Sekretæren for at se, om Klokken ikke snart skulde blive ni, saa de med Aftensangen kunde slutte Dagens Gærning. Han hørte for sit Øre den kogende Lyd af Lampen og disse smaa Suk, der nu og da lød inde fra Soveværelset ved Siden af, og hvormed Moderen inde i Sengen gav sit altid lidt beklemt Hjærte Luft. Og det var nu ingenlunde særlig Modsætningen mellem den straalende Rigdom, han havde for Øje, og Barndomshjemmets Kummerlighed, der slog ham ved denne Sammenligning. Det var meget mere Forskellen paa Tønen, Luften, Varmegraden, paa selve Livstemperaturen i de to Hjem, der beskæftigede ham. Naar han her hørte de kaadmundede Børn tale næsten kammeratligt til deres Forældre; naar han hørte Moderen drøfte Foraarsmoderne med sine Døtre, tale indtrængende til dem om, hvad der klædte